

EEN ZETEL, EEN PINTJE EN EEN GROOT SCHERM.

MEER MOET DAT NIET ZIJN!

Twee zaken van de honderd die ik niet graag doe, is naar de schouwing rijden met mijn auto en op controle gaan met mijn motor bij de specialist. Maar voor het ene kunt ge een ferme boete krijgen en voor het andere een begrafenis als ge het niet doet.

Zo zat ik op een morgen in de wachtzaal van mijn 'redder' die in 2006 een gat boorde in mijn lies, er van alles instak, uittrok en me acht uur plat legde met een zak zand op zijn werkplek. Maar er wel voor zorgde dat ik weer voor 50 jaar met de vinken kon spelen. Respect!

Een immer goedlachse verpleegster in strak wit kostuum kwam mij halen en zei in het dokters cabinet: "*Kleed u maar uit, ik kom direct.*" Lap, bloeddruk 16 over 10... maar voor mijn eerste knoop los was, zei ze ook nog: "*Uw broek en schoenen mag u aanhouden.*" Lap, een bloeddrukval! Met ingetrokken buik bood ik mij aan en moest op een weegschaal van de jaren '50 met zo van die gewichtjes staan, gelukkig. Wetende dat ik slechte punten zou hebben, trachtte ik haar te overtuigen van het feit dat mijn zakken vol klein geld zaten en ik stalen steunzolen droeg. En ja, ze deed er een kilo af.

Maar de echte martelingen moesten nog komen met eerst het volplakken van mijn kathedraal (hoho) met zuignappen met kabels aan. Vervolgens onderging ik de fietsproef op leven en dood; eerst een makkie maar na vijf minuten steeds meer bergop. Tussen mijn gesnak naar adem zei mijn verzorgster dat dokter G. niet aanwezig was maar dat hij had gezorgd voor een vervanger, dokter Minisato. Plots dacht ik dat mijn einde gekomen was want alles zag wit voor mijn ogen. Wanneer ik het hoofd wat rechtte, zag ik dat het een heerschap was in witte kiel die zich voorstelde als dokter Minisato. Met mijn laatste adem zei ik: "*Konnichiwa.*"

Hij maakte een buiging, nam de twee meter papierband mee en zei nog: "*Good, good.*" Ik boog het hoofd en probeerde alsnog de top van de Kluisberg te bereiken. Maar ik mocht mij aankleden en mijn prijs halen bij de Japanse dokter. Hoe de conversatie zou verlopen was een vraagteken maar dat ik de reeks 'Sam Gooris in Japan' had gezien, stelde mij al wat geruster. Hij bekeek de cardioband, keek mij aan met grote ogen - allee bij wijze van spreken - en zei: "*Good, good. You do sport?*" Ik zei: "*Yes, vinkensport.*" Zijn ogen werden iets minder smal en hij zei: "*Good, good. Is this harde sport?*" Ik antwoorde: "*Very harde sport, one houwer volle bak.*" Hij stak zijn duim op en zei: "*Good, good. You can go to the Olympics in Paris.*" Ik was goedgekeurd, geen enkele knip en mocht gaan met nog een buiging en '*arigato à la Sammeke Gooris*'.

Die 'Olympics' bleef hangen want plots realiseerde ik mij dat de zomer 2024 wel eens de meest slopende ooit kon worden. En niet voor mij alleen.

Vinkenzettingen, Europees kampioenschap paskes geven, de Olympische Spelen, de Tour... Hoe moeten we dat allemaal combineren? Moeten is veel gezegd want volgens Wout moeten we in feite niets. Maar de meeste vinkeniers zijn sportieve mensen die van alle sporten houden. Allee, zeg eens eerlijk, zo in de zetel voor het groot scherm met een koel pintje, een zak chips en...

Goed voor de gezondheid en het hart. Ik ben daar het levend bewijs van en dokter Minisato kan dat getuigen, hoho. Ja liefhebbers, we gaan ons goed moeten organiseren als we alles willen zien en beleven '*yoi fun'iki*'.

Café 'De Volle Pint' in Klapskerke anno 1948

Het jaar van de Olympische Spelen in Londen en dat is ook het gesprekspunt in het volkscafé. Frans van den krommen aan den ezelhoek, 'Franske' voor de vrienden, is braaf maar ook naïef. Hij is twintig en bezeten van de loopsporten. Hij leerde nooit

stappen maar is direct beginnen lopen. Niemand kan hem volgen en de enige job die bij hem past is 'facteur'. Tegen de middag zit hij al aan de toog want zijn ronde is dan al gedaan. Hij zit daar wel niet alleen want ook de twee beroepsdoppers Mon en Fiel zitten daar werk te zoeken, hoho.

Het zijn echte plaaggeesten en ze hebben Franske altijd in het vizier. Wanneer hij aan de cafébaas zijn grootste wens - naar de Olympische Spelen gaan in Londen - vertelt, hebben ze het gehoord en krult hun neus. Ze schuiven dicht bij hun prooi en Franske is één en al oor voor hun plan om in Londen op de Spelen te geraken. Frans bijt, hij moet verder niets doen, alleen maar zwijgen. Zij doen de rest, is hun advies.

10 september

Twee dagen voor de sluitingsdag op de Spelen staat Frans in het station van Gent St.-Pieters te wachten op pesters Mon en Fiel. Het is zover; hij gaat naar Londen. Denkt hij, zij niet !

Ze maken hun opwachting, doen hem een trui aan met de Belgische driekleur en hangen een medaille van één of ander kampioenschap rond zijn nek. Hij heeft zijn sportzak mee met alles wat de twee nietsnutten hebben verzonnen.

Zijn opdracht is de trein nemen naar Oostende, daar inschepen voor Dover en vervolgens met de trein naar Londen. Alles is geregeld volgens hen. Franske neemt de trein en zij spoeden zich naar 'De Volle Pint'. Want daar is stevig gewed op het tijdstip dat hij daar met hangende pootjes zal terugkeren. Drie uren, vier... maar niemand ziet hem op de boot stappen. In den bak zou kunnen...

Frans volgt in Oostende de pijlen naar de ferry, geraakt daar tussen een massa atleten en Dovervaarders verzeilt en belandt in de chaos op de boot. In Dover net hetzelfde en plots is zijn wens werkelijkheid: hij staat op de Spelen!

De dag van de marathon beginnen zijn benen te jeuken. Hij trekt zijn loopschoenen en korte broek aan en sluipt met zijn driekleurtrui van de pesters tussen de grote bende deelnemers voor het stadion. Het startschot knalt en Frans begint aan dat wat hij het liefste doet: lopen, snel lopen.

De filmcamera's zoemen in op de onbekende loper, de fotografen langs het parcours flitsen, de faxen van de journalisten lopen warm: wie is in godsnaam...?

De atleten weten ook niet wat ze zien. De officiëlen zijn te traag om in te grijpen. De toeschouwers hebben de dag van hun leven en moedigen de onbekende loper aan. Na dertig kilometer steekt Frans nog een tandje bij en komt alleen aan in het olympisch stadion waar hij in plaats van de overwinningskrans de handboeien krijgt.

Maar dat kan hem niet deren want dit nemen ze hem niet meer af.

Hij is wereldnieuws! Iedereen wil weten wie hij is en waarom hij deze stunt uithaalde.

In café 'De Volle Pint' staat de radio aan. Men is ongerust want Franske is nog niet terug. Ze hopen dat er niets ergs is gebeurd. In het nieuws wordt geen gewag gemaakt van misdaden. Maar in de sport wordt iedereen met verstomming geslagen.

Franske heeft de marathon gewonnen!

Mon en Fiel sluipen langs het koerke weg en ze weten waarom.

Twee dagen later komt Frans terug aan op het vasteland en wordt in Oostende ontvangen door de klanten van 'De Volle Pint' als een kampioen.

Hùn olympische kampioen!

En toen kwam een puit met een lange snuit en het verhaaltje was uit!

Lucien van GENT